

til at varetage distributionen af Nordsøgas i Danmark. Jeg vil gerne hertil bemærke, at der må skelnes mellem import af og handel med olie og olieprodukter på den ene side og import og distribution af naturgas på den anden side. I forbindelse med en naturgasforsyning vil en række forhold gøre sig gældende, der vil nødvendiggøre dels et statsligt initiativ, dels en løbende statslig kontrol med udviklingen. En naturgasforsyning forudsætter jo nemlig etablering af kostbare hovedtransmissionsledninger m. v.; derfor må der også forudsættes omsætning af naturgas i meget betydelige mængder, og dette må igen nødvendigvis forestås af et centralt landsomfattende organ. Et sådant organ ville normalt få til opgave at afslutte kontrakt med naturgasproducenterne, som man kan se det i andre lande, over perioder på 20-25 år, anlægge ledningssystemet og videresælge gassen til forbrugere som f. eks. kraftværker, industrivirksomheder, fjernvarmecentraler og lokale eller regionale gasfordelingsselskaber. Et sådant organ vil få en stærk position på energimarkedet, og det må anses for påkrævet, at staten sikres tilfredsstillende kontrol med dets virksomhed.

Også spørgsmål som sikkerhedsbestemmelser og adgang til ekspropriation i forbindelse med nedlægning af rørledninger m. v. hører med i billedet af en naturgasforsyning.

Alle disse forhold taler efter regeringens opfattelse for, at det vil være rigtigt at søge gennemført en særlig lovgivning vedrørende forsyningen med naturgas, og regeringen agter i begyndelsen af næste folketingssamling at fremsætte forslag her i tinget om en sådan lovgivning . . .“

Forslaget blev endvidere afvist af *regeringspartiernes ordførere* og af *Philipsen* (V). *Kampmann* (S) fandt, at socialistisk folkeparti med fremsættelsen af dette og andre forslag havde „skummet nogle af overskrifterne i socialdemokraternes erhvervspolitiske program“. Imidlertid frygtede han, at forslaget var så overfladisk behandlet, at det ville skade mere end gavne. Det var efter hans opfattelse udelukket, at statsindkøb skulle kunne få den indflydelse på prisdannelsen, som forslaget tilsigtede, og driftsøkonomisk ville det næppe være fordelagtigt at binde offentlige virksomheder til indkøb af olieprodukter hos en enkelt virksomhed. *Sigsgaard* (VS) erklærede sig i hovedsagen positivt indstillet overfor forslaget. Han så gerne et nordisk samarbejde om udvinding, raffinering og distribution af olieprodukter og anbefalede, at der blev optaget forhandlinger om dannelse af et fællesnordisk selskab, hvor staterne har hovedindflydelsen. *Hanne Rein-toft* (DK) betegnede forslaget som særdeles berettiget, specielt hvis man også fik inddraget landets forsvarspolitiske interesse i at sikre sig forsyninger i en afspærringssituation.

Forslaget blev henvist til behandling i et udvalg, som ikke nåede at afslutte arbejdet i indeværende folketingssamling.